Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2025. gada 13. novembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Personas datu apstrāde un privātās dzīves aizsardzība elektronisko komunikāciju nozarē – Direktīva 2002/58/EK – 13. panta 1. un 2. punkts – Nevēlamas komunikācijas – Komunikācijas "tiešai tirdzniecībai" jēdziens – Elektroniskās kontaktinformācijas iegūšana "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" – Reģistrācija tiešsaistes platformā, kas nodrošina piekļuvi papildu saturam – Ikdienas apkārtraksta nosūtīšana pa elektronisko pastu – Regula (ES) 2016/679 – 6. pants – Apstrādes likumīgums – 95. pants – Saistība ar Direktīvu 2002/58

Lietā C-654/23

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Curtea de Apel Bucureşti* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija) iesniegusi ar 2023. gada 20. marta lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2023. gada 2. novembrī, tiesvedībā

Inteligo Media SA

pret

***Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal* (*ANSPDCP*),**

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*], Tiesas priekšsēdētāja vietnieks T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], kas pilda pirmās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši I. Ziemele (referente), A. Kumins [*A. Kumin*] un S. Žervazonī [*S. Gervasoni*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretāre: R. Šereša [*R. Şereş*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 27. novembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Inteligo Media SA* vārdā – *S. A. Opriş* un *A.-M. Radu*, advokāti,

* Tiesvedības valoda – rumāņu.

– *Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal* (*ANSPDCP*) vārdā – *A. G. Opre*, pārstāve,

– Rumānijas valdības vārdā – *R. Antonie*, *E. Gane* un *L. Ghiță*, pārstāves,

– Eiropas Komisijas vārdā – *A. Bouchagiar*, *P.-J. Loewenthal* un *L. Nicolae*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2025. gada 27. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV 2002, L 201, 37. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK (OV 2009, L 337, 11. lpp.) (turpmāk tekstā – "Direktīva 2002/58"), 13. panta 1. un 2. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VDAR"), 6. panta 1. punktu, 83. panta 2. punktu un 95. pantu, skatot tos kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums iesniegts tiesvedībā starp *Inteligo Media SA* un *Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal* (*ANSPDCP*) (Personas datu apstrādes uzraudzības valsts iestāde (*ANSPDCP*), Rumānija) par šai sabiedrībai piemēroto administratīvo sodu par to, ka tā esot apstrādājusi savu klientu personas datus bez viņu piekrišanas.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2002/58

3 Direktīvas 2002/58 2., 10., 40. un 41. apsvērumā noteikts:

"(2) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Šī direktīva jo īpaši nodrošina pilnībā tiesības, kas izklāstītas minētās hartas 7. un 8. pantā.

[..]

(10) Telekomunikāciju nozarē, jo īpaši uz visiem ar pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību saistītajiem jautājumiem, uz ko konkrēti neattiecas šīs direktīvas noteikumi, tostarp uz personas datu apstrādātāju pienākumiem un fizisku personu tiesībām, attiecas [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīva 95/46/EK [(1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.)]. [..]

[..]

(40) Abonentiem jāpiedāvā drošības pasākumi pret to privātās dzīves traucējumiem, ko rada nevēlamas komunikācijas tiešas tirdzniecības nolūkā, jo īpaši izmantojot automātiskos atbildētājus, telefaksus un e-pastus, tostarp īsziņas. Šīs nevēlamo komerciālo komunikāciju formas, no vienas puses, var relatīvi viegli un lēti nosūtīt un, no otras puses, to saņēmējam var radīt apgrūtinājumu un/vai izmaksas. Turklāt dažos gadījumos to apjoms var radīt traucējumus elektronisko komunikāciju tīklos un gala iekārtās. Attiecībā uz šādām nevēlamu komunikāciju formām tiešas tirdzniecības nolūkā ir pamats pieprasīt, lai no abonenta tiktu iegūta iepriekšēja skaidra piekrišana, pirms tiem nosūta šādas komunikācijas. Vienotā tirgū ir nepieciešama saskaņota pieeja, lai nodrošinātu vienkāršus noteikumus uzņēmējiem un lietotājiem visā Kopienā.

(41) Esošo klientu attiecību kontekstā ir saprātīgi ļaut izmantot elektronisku kontaktinformāciju līdzīgu produktu vai pakalpojumu piedāvāšanai, bet tikai tam pašam uzņēmumam, kas ieguvis elektronisko kontaktinformāciju saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK. Kad elektroniskā kontaktinformācija ir iegūta, klients skaidri jāinformē par tās tālāku izmantošanu tiešai tirdzniecībai un jādod tam iespēja atteikt šādu izmantošanu. Šādu iespēju jāturpina piedāvāt ar katru sekojošu tiešās tirdzniecības ziņojumu par brīvu, izņemot izmaksas par šī atteikuma pārraidīšanu."

4 Direktīvas 2002/58 1. panta "Darbības joma un mērķis" 1. un 2. punktā noteikts:

"1. Šajā direktīvā paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina pamattiesību un pamatbrīvību līdzvērtīgs aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē, kā arī jānodrošina šo datu un elektronisko komunikāciju iekārtu un pakalpojumu brīva aprite Kopienā.

2. Šīs direktīvas noteikumi precizē un papildina Direktīv[u] 95/46/EK 1. punktā minētajam nolūkam. Turklāt ar tiem paredz to abonentu likumīgo interešu aizsardzību, kuri ir juridiskas personas."

5 Direktīvas 2002/58 2. panta "Definīcijas" otrajā daļā paredzēts:

"Piemēro arī šādas definīcijas:

[..]

d) "komunikācija" ir jebkāda informācija, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu skaitu personu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu. Tajā neiekļauj informāciju, kas, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklu, pārsūtīta sabiedrībai kā apraides pakalpojuma daļa, izņemot līdz līmenim, kad informāciju var attiecināt uz identificējamu abonentu vai lietotāju, kas saņem šo informāciju;

[..]

h) "elektroniskais pasts" ir jebkurš publisko komunikāciju tīklā nosūtīts teksta, balss, skaņas vai attēla ziņojums, ko var uzglabāt tīklā vai saņēmēja gala iekārtā līdz brīdim, kad saņēmējs to saņem.

[..]"

6 Saskaņā ar šīs direktīvas 13. pantu "Nevēlami sakari":

"1. Automātisku izsaukuma un komunikācijas sistēmu bez cilvēka iesaistīšanās (automātiskā atbildētāja), faksa aparātu (faksa) vai elektroniskā pasta izmantošanu ar tiešu tirdzniecību saistītiem mērķiem var pieļaut tikai attiecībā uz abonentiem vai lietotājiem, kas snieguši iepriekšēju piekrišanu.

2. Neatkarīgi no 1. punkta, ja fiziskas vai juridiskas personas no saviem klientiem iegūst to elektroniskā pasta elektronisko kontaktinformāciju produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK, šīs pašas fiziskās vai juridiskās personas var izmantot šo elektronisko kontaktinformāciju savu līdzīgu produktu vai pakalpojumu tiešai tirdzniecībai ar noteikumu, ka klientiem ir dota skaidra iespēja bez maksas un izmantojot vienkāršu metodi šādas elektroniskās kontaktinformācijas vākšanas laikā iebilst pret tās izmantošanu, un attiecībā uz katru ziņojumu, ja klients sākotnēji nav atteicis šādu izmantošanu.

[..]

4. Katrā ziņā elektronisko pastu sūtīšana tiešas tirdzniecības nolūkā, slēpjot vai noklusējot sūtītāja identitāti, kura vārdā sakari ir veikti, vai pretrunā [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2000/31/EK [(2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.)] 6. pantam, vai bez reālas adreses, uz kuru saņēmējs var nosūtīt pieprasījumu par šādu sakaru pārtraukšanu, vai tāda saņēmēju aicināšana apmeklēt tīmekļa vietnes, kas ir pretrunā šim pantam, ir aizliegta.

[..]"

VDAR

7 VDAR 173. apsvērumā noteikts:

"Šī regula būtu jāpiemēro visiem jautājumiem saistībā ar pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kuriem nav piemērojami konkrētie pienākumi ar tādu pašu mērķi, kā noteikts [Direktīvā 2002/58], tostarp pārziņa pienākumiem un fizisku personu tiesībām. Lai precizētu saikni starp šo regulu un [Direktīvu 2002/58], minētā direktīva būtu attiecīgi jāgroza. Pēc šīs regulas pieņemšanas būtu jāpārskata [Direktīva 2002/58], jo īpaši, lai nodrošinātu atbilsmi šai regulai."

8 Šīs regulas 5. panta "Personas datu apstrādes principi" 1. punktā paredzēts:

"Personas dati:

a) tiek apstrādāti likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā ("likumīgums, godprātība un pārredzamība");

b) tiek vākti konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos, un to turpmāku apstrādi neveic ar minētajiem nolūkiem nesavietojamā veidā; turpmāka apstrāde arhivēšanas nolūkos sabiedrības interesēs, zinātniskās vai vēstures pētniecības nolūkos, vai statistikas nolūkos saskaņā ar 89. panta 1. punktu nav uzskatāma par nesavietojamu ar sākotnējiem nolūkiem ("nolūka ierobežojumi");

[..]."

9 Minētās regulas 6. panta "Apstrādes likumīgums" 1. punkta pirmajā daļā noteikts:

"Apstrāde ir likumīga tikai tādā apmērā un tikai tad, ja ir piemērojams vismaz viens no turpmāk minētajiem pamatojumiem:

a) datu subjekts ir devis piekrišanu savu personas datu apstrādei vienam vai vairākiem konkrētiem nolūkiem;

b) apstrāde ir vajadzīga līguma, kura līgumslēdzēja puse ir datu subjekts, izpildei vai pasākumu veikšanai pēc datu subjekta pieprasījuma pirms līguma noslēgšanas;

[..]

f) apstrāde ir vajadzīga pārziņa vai trešās personas leģitīmo interešu ievērošanai, izņemot, ja datu subjekta intereses vai pamattiesības un pamatbrīvības, kurām nepieciešama personas datu aizsardzība, ir svarīgākas par šādām interesēm, jo īpaši, ja datu subjekts ir bērns."

10 Šīs pašas regulas 7. pants "Nosacījumi piekrišanai" formulēts šādi:

"1. Ja apstrāde pamatojas uz piekrišanu, pārzinim ir jāspēj uzskatāmi parādīt, ka datu subjekts ir piekritis savu personas datu apstrādei.

2. Ja datu subjekta piekrišanu dod saistībā ar rakstisku deklarāciju, kas attiecas arī uz citiem jautājumiem, lūgumu dot piekrišanu norāda tā, lai to varētu skaidri atšķirt no citiem jautājumiem, saprotamā un viegli pieejamā veidā, izmantojot skaidru un vienkāršu valodu. Jebkura šādas deklarācijas daļa, kura ir šīs regulas pārkāpums, nav saistoša.

[..]

4. Novērtējot to, vai piekrišana ir dota brīvi, maksimāli ņem vērā to, vai cita starpā līguma izpilde, tostarp pakalpojuma sniegšana, ir atkarīga no piekrišanas tādai personas datu apstrādei, kura nav nepieciešama minētā līguma izpildei."

11 Saskaņā ar VDAR 83. pantu "Vispārīgi nosacījumi par administratīvo naudas sodu piemērošanu":

"1. Katra uzraudzības iestāde nodrošina, ka par 4., 5. un 6. punktā minētajiem šīs regulas pārkāpumiem saskaņā ar šo pantu paredzēto administratīvo naudas sodu piemērošana katrā konkrētā gadījumā ir iedarbīga, samērīga un atturoša.

2. Administratīvie naudas sodi atkarībā no katras konkrētās lietas apstākļiem tiek piemēroti, papildinot 58. panta 2. punkta a)–h) apakšpunktā un j) apakšpunktā minētos pasākumus vai šo pasākumu vietā. Lemjot par to, vai piemērot administratīvo naudas sodu, un pieņemot lēmumu par administratīvā naudas soda apmēru, katrā konkrētā gadījumā pienācīgi ņem vērā šādus elementus:

a) pārkāpuma būtību, smagumu un ilgumu, ņemot vērā attiecīgo datu apstrādes veidu, apmēru vai nolūku, kā arī ietekmēto datu subjektu skaitu un tiem nodarītā kaitējuma apmēru;

b) to, vai pārkāpums izdarīts tīši vai neuzmanības dēļ;

c) jebkādu pārziņa vai apstrādātāja rīcību, lai mazinātu kaitējumu, kas nodarīts datu subjektiem;

d) pārziņa vai apstrādātāja atbildības līmeni, ņemot vērā tehniskos un organizatoriskos pasākum[us], ko tie īsteno saskaņā ar 25. un 32. pantu;

e) jebkādus attiecīgus pārziņa vai apstrādātāja iepriekšējus pārkāpumus;

f) sadarbības pakāpi ar uzraudzības iestādi, lai atlīdzinātu pārkāpumu un mazinātu tā iespējamās nelabvēlīgās sekas;

g) to, kādu kategoriju personas datus ietekmējis pārkāpums;

h) veidu, kādā par pārkāpumu uzzināja uzraudzības iestāde, jo īpaši to, vai pārzinis vai apstrādātājs ir ziņojis par pārkāpumu, un šādā gadījumā – kādā apjomā;

i) ja 58. panta 2. punktā minētie pasākumi iepriekš par šo pašu priekšmetu jau ir tikuši vērsti pret attiecīgo pārzini vai apstrādātāju, kā minētie pasākumi ir tikuši pildīti;

j) apstiprināto rīcības kodeksu ievērošanu saskaņā ar 40. pantu vai apstiprināto sertifikācijas mehānismu ievērošanu saskaņā ar 42. pantu; un

k) jebkādu citu pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli, kas piemērojams lietas apstākļiem, piemēram, no pārkāpuma tieši vai netieši gūti finansiālie labumi vai novērsti zaudējumi.

[..]

5. Administratīvus naudas sodus apmērā līdz 20 000 000 EUR, vai, uzņēmuma gadījumā, līdz 4 % no tā kopējā visā pasaulē iepriekšējā finanšu gadā gūtā gada apgrozījuma atkarībā no tā, kuras summas apmērs ir lielāks, saskaņā ar 2. punktu piemēro par šādu noteikumu pārkāpumiem:

a) apstrādes pamatprincipi, tostarp nosacījumi par piekrišanu, ievērojot 5., 6., 7. un 9. pantu;

[..]."

12 Šīs regulas 95. pantā "Saistība ar [Direktīvu 2002/58]" paredzēts:

"Šī regula neuzliek papildu pienākumus fiziskām vai juridiskām personām attiecībā uz apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos [Eiropas] Savienībā jautājumos, saistībā ar kuriem tām ir piemērojami [Direktīvas 2002/58] īpašie noteikumi ar to pašu mērķi."

Direktīva 2000/31

13 Direktīvas 2000/31 2. pantā "Definīcijas" paredzēts:

"Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

[..]

f) "komerciņojums": jebkāds ziņojuma veids, kas ir paredzēts tiešai vai netiešai preču, pakalpojumu reklamēšanai vai arī tāda uzņēmuma, organizācijas vai personas tēla reklamēšanai, kas veic komerciālu, rūpniecisku darbību vai nodarbojas ar amatniecību vai regulētu profesiju. Turpmāk minētais pats par sevi neveido komerciņojumus:

– informācija, kas dod iespēju tieši piekļūt uzņēmuma, organizācijas vai personas darbībai, jo īpaši domēna vārds vai elektroniskā pasta adrese,

– ziņojumi attiecībā uz preču, pakalpojumu vai uzņēmuma, organizācijas vai personas tēlu, kas ievākti neatkarīgā veidā, jo īpaši, ja tas nenotiek finansiālu apsvērumu dēļ;

[..]."

14 Šīs direktīvas 6. pantā "Sniedzamā informācija" paredzēts:

"Papildus citām informācijas prasībām, ko nosaka Kopienas tiesības, dalībvalstis nodrošina, ka komerciņojumi, kas ir informācijas sabiedrības pakalpojuma daļa vai veido to, atbilst vismaz šādiem noteikumiem:

a) komerciņojums ir skaidri atpazīstams;

b) ir skaidri nosakāma fiziska vai juridiska persona, kuras vārdā komerciņojums ir veikts;

c) veicinoši piedāvājumi, kā atlaides, prēmijas un balvas, ja tādi ir atļauti dalībvalstī, kurā reģistrēts pakalpojuma sniedzējs, ir skaidri atpazīstami, un noteikumi, kuriem jāatbilst, lai tie tiktu atļauti, ir viegli pieejami un izklāstīti skaidri un nepārprotami;

d) reklāmas sacensības vai spēles, ja tās atļautas dalībvalstī, kurā reģistrēts pakalpojuma sniedzējs, ir skaidri atpazīstamas, un dalības noteikumi ir viegli pieejami un skaidri un nepārprotami izklāstīti."

Rumānijas tiesības

Likums Nr. 506/2004

15 2004. gada 17. novembra *Legea nr. 506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice* (Likums Nr. 506/2004 par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko sakaru nozarē; 2004. gada 25. novembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 1101) 1. panta 2. un 3. punktā noteikts:

"2. Šī likuma normas attiecas uz personas datu apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu elektronisko komunikāciju tīklos, tostarp elektronisko komunikāciju tīklos, kuros var izmantot datu vākšanas un identifikācijas ierīces.

3. Šī likuma normas papildina 2001. gada 21. novembra *Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date* [(Likums Nr. 677/2001 par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti; 2001. gada 12. decembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 790)] noteikumi."

16 Likuma Nr. 506/2004 2. panta 1. un 2. punktā noteikts:

"1. Šajā likumā ir lietoti šādi termini:

[..]

d) komunikācija – jebkāda informācija, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu dalībnieku skaitu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko sakaru pakalpojumu; tas neietver informāciju, kas tiek izplatīta sabiedrībai, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklu kā daļu no audiovizuālo raidījumu pakalpojuma, ciktāl nav iespējams noteikt saikni starp attiecīgo informāciju un identificējamu abonentu vai lietotāju, kas to saņem;

[..].

2. 2002. gada 7. jūnija *Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic* [(Likums Nr. 365/2002 par elektronisko tirdzniecību; pārpublicēts 2006. gada 29. novembra *Monitorul Oficial al României*, I daļa, Nr. 959)] 1. panta 1. un 8. punktā ietvertās definīcijas [..] ir piemērojamas arī šī likuma vajadzībām."

17 Likuma Nr. 506/2004 12. panta 1. un 2. punktā noteikts:

"1. Komercziņojumus ir aizliegts veikt, izmantojot automātiskas izsaukuma un komunikācijas sistēmas bez cilvēka iesaistīšanās, pa faksu vai elektronisko pastu, vai jebkādā citā veidā, izmantojot publiski pieejamus elektronisko sakaru pakalpojumus, ja vien attiecīgais abonents vai lietotājs nav devis skaidru iepriekšēju piekrišanu šādu ziņojumu saņemšanai.

2. Neskarot 1. punkta noteikumus, ja fiziska vai juridiska persona, pārdodot preci vai pakalpojumu klientam, tieši iegūst viņa elektroniskā pasta adresi saskaņā ar Likumu Nr. 677/2001, šī fiziskā vai juridiskā persona drīkst izmantot šo adresi komercziņojumiem par līdzīgiem produktiem vai pakalpojumiem, ko tā tirgo, ar nosacījumu, ka klientiem tiek skaidri un nepārprotami piedāvāta iespēja vienkāršā veidā un bez maksas iebilst pret šādu izmantošanu gan

elektroniskā pasta adreses iegūšanas brīdī, gan katra ziņojuma nosūtīšanas brīdī, ja klients sākotnēji nav iebildis."

18 Likuma Nr. 506/2004 13. panta 1., 2. un 5. punktā noteikts:

"1. Par administratīviem pārkāpumiem ir uzskatāmi šādi fakti:

[..]

q) 12. panta noteikumu neievērošana attiecībā uz nevēlamām komunikācijām.

2. Par 1. punkta a)–l), n), o) un q) apakšpunktā paredzētajiem administratīvajiem pārkāpumiem soda ar naudas sodu no 5000 [Rumānijas lejām (RON) (aptuveni 984 EUR)] līdz 100 000 [RON (aptuveni 19 697 EUR)] un komercsabiedrības, kuru apgrozījums pārsniedz 5 000 000 [RON (aptuveni 984 892 EUR)], [..] ar naudas sodu līdz 2 % no apgrozījuma.

[..]

5. Šī panta 1. punkta a)–j) un l)–q) apakšpunktā minēto administratīvo pārkāpumu konstatēšanu un sodu piemērošanu veic šim nolūkam pilnvaroti *ANSPDCP* darbinieki."

Likums Nr. 365/2002

19 Likuma Nr. 365/2002 1. panta 8. punktā paredzēts:

"Šajā likumā ir lietoti šādi termini:

[..]

8. komercziņojums – jebkura veida komunikācija, kas paredzēta, lai tieši vai netieši veicinātu tirgotāja vai regulētas profesijas pārstāvja produktu, pakalpojumu, tēla, nosaukuma vai apzīmējuma, uzņēmuma vai emblēmas popularizēšanu; turpmāk minētie elementi paši par sevi nav uzskatāmi par komercziņojumu: informācija, kas ļauj tieši piekļūt fiziskas vai juridiskas personas darbībai, jo īpaši, izmantojot domēna nosaukumu vai elektroniskā pasta adresi; ziņojumi, kuri attiecas uz fiziskas vai juridiskas personas piedāvātiem produktiem, pakalpojumiem, tēlu, nosaukumu vai preču zīmēm un kurus sūta trešā persona, kas nav saistīta ar attiecīgo personu, jo īpaši, ja tas tiek veikts bez maksas."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

20 *Inteligo Media* ir interneta preses izdevuma avocatnet.ro izdevējs; šī izdevuma mērķis ir informēt plašu sabiedrību, kas nav tiesību jomas speciālisti, par Rumānijā ik dienu notiekošajām likumdošanas izmaiņām.

21 2018. gada 27. jūlijā attiecībā uz daļu no satura, kas tiek sniegts lasītājiem, šī sabiedrība ieviesa maksas abonēšanas sistēmu ar komercnosaukumu "*Premium* pakalpojums". Pamatlietas faktu rašanās laikā minētā sabiedrība ļāva ikvienam lietotājam bez maksas aplūkot līdz sešiem rakstiem mēnesī. Lai piekļūtu papildu rakstiem, lietotājam sākotnēji bija jāizveido bezmaksas konts attiecīgajā tiešsaistes platformā, un tas nozīmēja, ka lietotājam bija jāpiekrīt "*Premium*

pakalpojuma” sniegšanas līguma nosacījumiem. Reģistrējoties šim pakalpojumam, lietotājs ieguva tiesības mēnesī bez maksas piekļūt diviem papildu rakstiem, bez maksas pa elektronisko pastu saņemt ikdienas apkārtrakstu *Personal Update*, kurā ietverts pārskats par iepriekšējā dienā notikušajām likumdošanas izmaiņām, ar hipersaitēm uz attiecīgajiem šajā platformā pieejamiem rakstiem, kā arī tiesības fakultatīvi un par samaksu piekļūt visiem rakstiem un pa elektronisko pastu saņemt šī apkārtraksta pilno versiju “Informācija īsumā”.

22 Izveidojot kontu, lietotāji varēja izvēlēties nesaņemt apkārtrakstu *Personal Update*, šim nolūkam aizpildāmās tiešsaistes veidlapas ailē atzīmējot “Nevēlos saņemt *Personal Update*”. Tāpat katru reizi, kad lietotāji saņēma šo apkārtrakstu, tie, kuri to vairs nevēlējās saņemt, varēja nospiest pogu “Atteikties”.

23 2019. gada 26. septembrī *ANSPDCP* sagatavoja protokolu par pārkāpumu, ar kuru tā piemēroja *Inteligo Media* naudas sodu 42 714 RON (aptuveni 9000 EUR) par VDAR 5. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkta, 6. panta 1. punkta a) apakšpunkta un 7. panta pārkāpumu. *ANSPDCP* uzskatīja, ka šī sabiedrība nav varējusi pierādīt, ka ir saņemta skaidra 4357 lietotāju piekrišana viņu personas datu (elektroniskais pasts, parole, lietotājvārds) apstrādei, un ka tā šos datus ir apstrādājusi veidā, kas nav saderīgs ar nolūku, kādam tie sākotnēji tika vākti. Proti, minētie dati, kas sākotnēji tika savākti, lai izpildītu attiecīgo līgumu, esot apstrādāti, lai nosūtītu apkārtrakstu *Personal Update*.

24 *Inteligo Media* vērsās *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa, Rumānija), galvenokārt lūdzot atcelt šo protokolu.

25 Prasījuma pamatojumā *Inteligo Media* it īpaši norādīja, ka apkārtraksts *Personal Update* pēc būtības redakcionālā satura dēļ neatbilst likumā paredzētajiem nosacījumiem, lai to kvalificētu par “komerciņojumu”. Tomēr piesardzības labad personas datu apstrāde šī apkārtraksta nosūtīšanas dēļ esot balstīta uz Likuma Nr. 506/2004 12. panta 2. punktu, ar kuru Rumānijas tiesībās ir transponēts Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkts, un uz VDAR 6. panta 1. punkta f) apakšpunktu. Tādējādi šī sabiedrība esot devusi lietotājiem tiesības iebilst pret minētā apkārtraksta saņemšanu, kā arī tiesības atteikties no tā pēc šāda apkārtraksta saņemšanas.

26 Ar 2020. gada 5. jūnija spriedumu *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa) noraidīja šo prasību, apstiprinot *ANSPDCP* argumentus.

27 Ar 2021. gada 15. aprīļa spriedumu *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija), lemjot par *Inteligo Media* iesniegto apelācijas sūdzību par iepriekš minēto spriedumu, to atcēla un nodeva lietu atpakaļ *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa) atkārtotai izskatīšanai, pamatojoties uz to, ka pēdējā minētā nav pietiekami pamatojusi šo spriedumu.

28 Pēc atkārtotas izskatīšanas *Tribunalul București* (Bukarestes apgabaltiesa) ar 2021. gada 15. decembrī pasludinātu spriedumu daļēji apmierināja *Inteligo Media* prasību un samazināja *ANSPDCP* tai piemērotā naudas soda apmēru. Tomēr tā atstāja spēkā 2019. gada 26. septembra pārkāpuma protokolā ietverto administratīvā pārkāpuma konstatējumu.

29 Izskatot *Inteligo Media* un *ANSPDCP* iesniegtās apelācijas sūdzības par šo spriedumu, *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa), kas ir iesniedzējtiesa, uzskata, ka pamatlietas risinājums ir atkarīgs no tajā aplūkotās personas datu apstrādes juridiskā pamata identifikācijas un no nosacījumiem, kuriem jābūt izpildītiem, lai šādu apstrādi varētu uzskatīt par likumīgu atbilstoši Direktīvai 2002/58 un VDAR.

30 Šī tiesa uzskata, ka vispirms ir jāprecizē, pirmkārt, nosacījumi, ar kādiem lietotāja elektroniskā pasta adresi var uzskatīt par iegūtu "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta izpratnē, otrkārt, 13. pantā ietvertā jēdziena "tieša tirdzniecība" tvērums un, treškārt, vai šis jēdziens ir līdzvērtīgs jēdzienam "komerciņojums", ko Rumānijas likumdevējs ir izmantojis, transponējot minēto 13. pantu.

31 Turpinot – ja šajā gadījumā lietotāju elektroniskā pasta adreses nebūtu iegūtas "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta izpratnē, būtu jānosaka, vai apkārtraksta *Personal Update* nosūtīšana pa elektronisko pastu ietilpst šīs direktīvas 13. panta 1. punkta, kā arī noteikumu, ar kuriem tiek noteikts sods par iespējamu tā pārkāpumu, piemērošanas jomā.

32 Visbeidzot iesniedzējtiesa uzskata, ka ir jāprecizē, kādi pienākumi jāuzņemas uzraudzības iestādei, piemērojot VDAR 83. panta 2. punktu, ciktāl tie nav skaidri izsecināmi no minētā panta formulējuma.

33 Šādos apstākļos *Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Ja tiešsaistes preses izdevumu izdevējs, kurš informē plašu sabiedrību, kas nav nozares speciālisti, par likumdošanas izmaiņām, kuras katru dienu tiek publicētas Rumānijā, iegūst lietotāja elektroniskā pasta adresi brīdī, kad lietotājs bez maksas izveido lietotāja kontu, kas viņam dod iespēju: i) bez maksas piekļūt papildu rakstiem saistībā ar konkrēto izdevumu; ii) saņemt pa elektronisko pastu apkārtrakstu ar izdevuma rakstos aplūkoto likumdošanas jaunumu kopsavilkumu un hipersaites uz attiecīgajiem rakstiem un iii) par maksu piekļūt papildu un/vai plašākiem izdevuma rakstiem un analīzei salīdzinājumā ar apkārtrakstu, kas tiek nosūtīts bez maksas:
   a) vai šo elektroniskā pasta adresi tiešsaistes preses izdevumu izdevējs iegūst "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" saskaņā ar Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktu;
   b) vai informāciju, kas aprakstīta ii) punktā, izdevējs nosūta "savu līdzīgu produktu vai pakalpojumu tiešai tirdzniecībai" Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta izpratnē?

2) Ja uz pirmā jautājuma a) un b) daļu tiek atbildēts apstiprinoši, kuri no VDAR 6. panta 1. punkta a)–f) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem jāinterpretē kā piemērojami gadījumos, kad izdevējs izmanto lietotāja elektroniskā pasta adresi tāda apkārtraksta nosūtīšanai, kurš aprakstīts pirmā jautājuma ii) punktā, atbilstoši Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktā paredzētajām prasībām?

3) Vai Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā jēdziens "komerciņojums", kas paredzēts Direktīvas [2000/31] 2. panta f) punktā, tiek izmantots Direktīvā 2002/58 paredzētā jēdziena "tieša tirdzniecība" vietā? Ja atbilde ir noliedzoša, vai pirmā jautājuma ii) punktā aprakstītā informācija ir "komerciņojums" Direktīvas 2000/31 2. panta f) punkta nozīmē?

4) Ja atbilde uz pirmā jautājuma a) un b) daļu ir noliedzoša:
   a) vai tāda apkārtraksta nosūtīšana pa e-pastu, kā aprakstīts pirmā jautājuma ii) punktā, ir "elektroniskā pasta izmantošana ar tiešu tirdzniecību saistītiem mērķiem" Direktīvas 2002/58 13. panta 1. punkta izpratnē;

b) vai [VDAR] 95. pants kopsakarā ar Direktīvas 2002/58 15. panta 2. punktu jāinterpretē tādējādi, ka par nosacījumu neievērošanu saistībā ar derīgas lietotāja piekrišanas iegūšanu Direktīvas 2002/58 13. panta 1. punkta izpratnē tiks piemērots sods saskaņā ar [VDAR] 83. pantu vai saskaņā ar valsts tiesību noteikumiem, kuri ietverti tiesību aktā, ar ko transponē Direktīvu 2002/58 un kas savukārt paredz īpašus piemērojamos sodus?

5) Vai [VDAR] 83. panta 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka uzraudzības iestādei, lemjot par to, vai piemērot administratīvo naudas sodu, un pieņemot lēmumu par administratīvā naudas soda apmēru, katrā konkrētajā gadījumā administratīvo sankciju aktā ir jāanalizē un jāpaskaidro katra [VDAR 83. panta 2. punkta] a)–k) apakšpunktā paredzēto kritēriju ietekme uz lēmumu par administratīvā soda piemērošanu un attiecīgi uz lēmumu par piemērotā administratīvā naudas soda apmēru?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu

34 Ar pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tiešsaistes izdevuma izdevējs iegūst lietotāja elektroniskā pasta adresi "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" 13. panta 2. punkta izpratnē, ja lietotājs izdevēja tiešsaistes platformā izveido bezmaksas kontu, kas tam dod tiesības bez maksas piekļūt noteiktam skaitam šī izdevuma rakstu, bez maksas pa elektronisko pastu saņemt ikdienas apkārtrakstu ar šī izdevuma rakstos aplūkoto likumdošanas jaunumu kopsavilkumu, tostarp hipersaites uz šiem rakstiem, kā arī tiesības – par samaksu – piekļūt minētā izdevuma papildu rakstiem un analīzei, un ja šāda apkārtraksta nosūtīšana ir uzskatāma par elektroniskā pasta izmantošanu "līdzīgu produktu vai pakalpojumu" "tiešai tirdzniecībai" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.

35 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2002/58 1. panta 1. punktā noteikto šajā direktīvā ir paredzēta dalībvalstu to noteikumu saskaņošana, ar kuriem jānodrošina līdzvērtīgs pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzības līmenis, un jo īpaši tiesības uz privāto dzīvi un konfidencialitāti saistībā ar personas datu apstrādi elektronisko komunikāciju nozarē.

36 Direktīvas 2002/58 2. panta d) punktā jēdziens "komunikācija" ir definēts plaši un nozīmē jebkādu informāciju, ar kuru apmainās vai kuru pārsūta starp noteiktu skaitu personu, izmantojot publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu.

37 Direktīvas 2002/58 13. panta "Nevēlami sakari" 1. punktā dažādu veidu komunikācijas, proti, tostarp pa elektronisko pastu, ir atļauts izmantot ar nosacījumu, ka tās paredzētas abonentiem vai lietotājiem, kas devuši iepriekšēju piekrišanu.

38 Kā izņēmums no šādas piekrišanas prasības Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktā ir paredzēts, ka tad, ja fiziska vai juridiska persona, ievērojot Direktīvu 95/46 vai VDAR, no saviem klientiem iegūst viņu elektroniskā pasta kontaktinformāciju produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā, šī fiziskā vai juridiskā persona var izmantot minēto elektronisko kontaktinformāciju tiešai tirdzniecībai, ciktāl tiek ievēroti šīs normas nosacījumi.

39 No šī sprieduma 37. un 38. punktā minētajām normām izriet, ka tās ir paredzēts piemērot tikai komunikācijām "tiešai tirdzniecībai". Līdz ar to, lai atbildētu uz pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu, pirmkārt, jānosaka, vai tāda apkārtraksta kā pamatlietā nosūtīšanas mērķis ir tieša tirdzniecība, un apstiprinošas atbildes gadījumā, otrkārt, vai šīs komunikācijas nosūtītājs ir ieguvis attiecīgo lietotāju elektronisko kontaktinformāciju "pakalpojumu pārdošanas kontekstā" Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta izpratnē.

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, vienveidīgi interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī konteksts, kādā tā iekļaujas, un šo normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķi (skat. spriedumus, 1983. gada 17. novembris, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, 12. punkts, kā arī 2025. gada 1. augusts, *Alace* un *Canpelli*, C-758/24 un C-759/24, EU:C:2025:591, 91. punkts).

41 Pirmām kārtām, attiecībā uz Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkta formulējumu jākonstatē, ka šajā tiesību normā nav nevienas norādes par komunikācijas "tiešai tirdzniecībai" jēdziena nozīmi. Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, ka tā aptver saziņu, kurai ir komerciāls mērķis un kura ir tieši un individuāli adresēta patērētājam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. novembris, *StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz*, C-102/20, EU:C:2021:954, 47. punkts).

42 Ņemot vērā šos kritērijus, Tiesa ir nospriedusi, ka uz pakalpojumu reklamēšanu vērsti ziņojumi, kas tiek izplatīti elektroniskā pasta formā tādējādi, ka tie parādās tieši attiecīgā lietotāja privātā elektroniskā pasta iesūtnē, ir šādas komunikācijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 25. novembris, *StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz*, C-102/20, EU:C:2021:954, 48. punkts).

43 Šajā gadījumā, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, pamatlietā aplūkoto komunikāciju veido ikdienas apkārtraksts, kurš tiek izplatīts elektroniskā pasta formā un kurā ir ietverts kopsavilkums par likumdošanas jaunumiem, kas aplūkoti tiešsaistes preses izdevuma rakstos, kā arī hipersaites uz šiem rakstiem. Tikai izmantojot šīs hipersaites, attiecīgie lietotāji bez maksas var iepazīties ar šo rakstu pilntekstu, nepārsniedzot astoņus rakstus mēnesī, bet par samaksu – ar visiem *Inteligo Media* pārvaldītajā tiešsaistes platformā pieejamiem rakstiem.

44 Iesniedzējtiesas minētais apstāklis, ka, tā kā šajā komunikācijā ir ietverts šī izdevuma rakstos aplūkoto tematu kopsavilkums, tai ir arī informatīvs saturs, nevar nozīmēt, ka tā būtu jāizslēdz no komunikācijas "tiešai tirdzniecībai" jēdziena Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkta izpratnē un līdz ar to no šīs tiesību normas piemērošanas jomas.

45 Gluži pretēji, kā ģeneráladvokāts būtībā norādījis secinājumu 32.–34. punktā, šāda komunikācija ir paredzēta, lai – veicinot to rakstu skaita izsmelšanu, ar kuriem attiecīgajā tiešsaistes platformā var iepazīties bez maksas, – mudinātu attiecīgos lietotājus piekļūt preses izdevēja sniegtajam maksas saturam un iegādāties pilna satura abonementu. Tādējādi tās mērķis ir veicināt šī satura pārdošanu, un līdz ar to tai ir komerciāls mērķis šī sprieduma 41. punktā minētās judikatūras izpratnē. Turklāt, ciktāl šī komunikācija, kas tiek izplatīta elektroniskā pasta formā, parādās tieši tās adresātu privātās elektroniskās ziņojumapmaiņas iesūtnē, ir jāuzskata, ka tā tiek veikta "tiešai tirdzniecībai" Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkta izpratnē neatkarīgi no tā, vai šo mērķi var izsecināt tikai no minētās komunikācijas satura vai arī no tās nosūtītāja piedāvājuma struktūras.

46 Šo jēdziena "tiešai tirdzniecībai" interpretāciju, otrām kārtām, apstiprina tā konteksts un Direktīvas 2002/58 mērķi.

47 Šajā ziņā jānorāda, ka Direktīvas 2002/58 13. panta 1. punktā ir paredzēts principiāls noteikums, saskaņā ar kuru tās piemērošanas jomā nevēlamo komunikāciju sūtīšana ir pakļauta prasībai par to adresāta iepriekšēju piekrišanu.

48 Ja šādas piekrišanas nav, šādas komunikācijas ir atļautas tikai tad, ja ir izpildīti Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktā paredzētie nosacījumi. Vispirms – šajā tiesību normā ir prasīts, lai, ievērojot Direktīvu 95/46 – vai attiecīgā gadījumā VDAR –, attiecīgās komunikācijas nosūtītājs produkta vai pakalpojuma pārdošanas kontekstā būtu ieguvis no tās adresātiem viņu elektronisko kontaktinformāciju elektroniskā pasta nosūtīšanai. Turpinājumā – šo elektronisko kontaktinformāciju var izmantot tiešai tirdzniecībai ar nosacījumu, ka šī tirdzniecība attiecas uz līdzīgiem minētā nosūtītāja paša produktiem vai pakalpojumiem. Visbeidzot – šī izmantošana ir pakļauta nosacījumam, ka saņēmējiem viņu elektroniskās kontaktinformācijas vākšanas brīdī skaidri un nepārprotami tiek sniegta iespēja bez maksas un vienkārši iebilst pret šādu izmantošanu un šāda iespēja tiem ir, arī saņemot katru šādu komunikāciju, ja tie nav to izdarījuši jau sākotnēji.

49 Turklāt Direktīvas 2002/58 13. panta 4. punktā ir aizliegts jebkurā gadījumā sūtīt elektroniskā pasta vēstules tiešas tirdzniecības nolūkā, slēpjot vai noklusējot sūtītāja identitāti, kura vārdā komunikācijas tiek sūtītas, vai ja tas ir pretrunā Direktīvas 2000/31 6. pantam, vai bez reālas adreses, uz kuru saņēmējs var nosūtīt pieprasījumu par šādu komunikāciju izbeigšanu, vai arī aicināt saņēmējus apmeklēt tīmekļvietnes veidā, kas ir pretrunā minētajam 6. pantam.

50 Visas šīs garantijas, kas atgādinātas šī sprieduma 47.–49. punktā, ir vērstas uz to, lai īstenotu Direktīvas 2002/58 mērķus, kas izklāstīti tās 2. un 40. apsvērumā, proti, it īpaši nodrošināt Pamattiesību hartas 7. un 8. pantā paredzēto tiesību pilnīgu ievērošanu un šajā nolūkā aizsargāt abonentus pret jebkādiem viņu privātās dzīves traucējumiem, ko rada nevēlamas komunikācijas tiešas tirdzniecības nolūkā, jo īpaši, izmantojot automātiskos atbildētājus, telefaksus un elektronisko pastu, tostarp īsziņas.

51 Jebkāda cita interpretācija varētu vājināt Direktīvas 2002/58 13. panta lietderīgo iedarbību un tādējādi apdraudēt šajā direktīvā paredzēto privātās dzīves aizsardzības līmeni. Proti, ja tiktu atbalstīta pretēja interpretācija, uz tādu komunikāciju kā pamatlietā aplūkotās sūtīšanu neattiektos minētajā 13. pantā paredzētās garantijas, neraugoties uz risku, ka varētu tikt aizskarta elektroniskā pasta pakalpojumu lietotāju privātā dzīve.

52 Tā kā tādas komunikācijas kā pamatlietā aplūkotās ir jāuzskata par veiktām "tiešai tirdzniecībai" Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkta izpratnē, otrām kārtām jāpārbauda, vai ir izpildīts 13. panta 2. punktā paredzētais un šī sprieduma 39. punktā minētais nosacījums, ka šīs komunikācijas sūtītājs klientu elektronisko kontaktinformāciju ir ieguvis "pakalpojuma pārdošanas kontekstā".

53 Pirmām kārtām, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 40. punktā, pirmkārt, saskaņā ar vispārpieņemtu definīciju jēdziens "pārdošana" apzīmē līgumu, kas obligāti ietver maksājumu apmaiņā pret preci vai pakalpojumu. Līdz ar to šis jēdziens var attiekties tikai uz darījumiem, kuru gadījumā ir jāmaksā atlīdzība.

54 Otrkārt, jākonstatē, ka Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkts uz "pakalpojumiem" attiecas vispārīgi, nenošķirot attiecīgo pakalpojumu veidus. Attiecībā uz Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomā ietilpstošajiem pakalpojumiem Tiesa ir nospriedusi, ka atlīdzību par pakalpojumu, ko pakalpojuma sniedzējs sniedz savas saimnieciskās darbības ietvaros, var maksāt ne tikai personas,

kas to saņem. Tā tas it īpaši ir tad, ja bezmaksas pakalpojumu sniedz pakalpojumu sniedzējs, lai reklamētu tā pārdotos produktus vai sniegtos pakalpojumus, jo šīs darbības izmaksas tādējādi ir iekļautas šo preču pārdošanas vai pakalpojumu sniegšanas cenā (spriedums, 2016. gada 15. septembris, *Mc Fadden*, C-484/14, EU:C:2016:689, 41. un 42. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Šos apsvērumus var izmantot, interpretējot Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktu.

55 Tieši tā tas ir šajā gadījumā. Proti, kā izriet no pirmā jautājuma formulējuma un no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma, *Inteligo Media* attiecīgo lietotāju elektronisko kontaktinformāciju ieguva brīdī, kad tie izveidoja bezmaksas kontus šīs sabiedrības pārvaldītajā tiešsaistes platformā, un tas nozīmē, ka šiem lietotājiem bija jāpiekrīt "*Premium* pakalpojuma" sniegšanas līguma nosacījumiem. Abonējot šo pakalpojumu, lietotāji ieguva tiesības bez maksas piekļūt noteiktam skaitam rakstu attiecīgajā izdevumā un saņemt apkārtrakstu *Personal Update*. Kā izriet no šī sprieduma 45. punkta, šāda pakalpojuma sniegšanas mērķis galvenokārt ir reklamēt *Inteligo Media* piegādāto maksas saturu, jo šī pakalpojuma izmaksas ir iekļautas minētā satura cenā.

56 Šādos apstākļos, tāpat kā ģenerāladvokāts to darījis secinājumu 43. punktā, jāuzskata, ka netiešā atlīdzība, kas ir iekļauta šī pakalpojumu sniedzēja piedāvātā pilna abonementa pārdošanas cenā, kāds tiek aplūkots pamatlietā, atbilst šī sprieduma 53. punktā atgādinātajai maksājuma prasībai.

57 Līdz ar to tāda darbība kā tā, ar kuru *Inteligo Media* ieguva lietotāju elektronisko kontaktinformāciju, var ietilpt jēdzienā "pakalpojuma tirdzniecība" Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta izpratnē.

58 Otrām kārtām, šī interpretācija atbilst kontekstam, kādā šis jēdziens tiek lietots, un to ietverošā tiesiskā regulējuma mērķiem.

59 Šajā ziņā, protams, ir taisnība, ka Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punktā ir paredzēts izņēmums, kas ir atkāpe no 13. panta 1. punktā paredzētā principa, un tādējādi tas jāinterpretē šauri. Tomēr, pirmkārt, minētā 13. panta 2. punkta formulējums neizslēdz iespēju, ka atlīdzību, kas tiek prasīta par "pārdošanu" šīs tiesību normas izpratnē, var maksāt persona, kas nav produkta vai pakalpojuma – kurš ir šī darījuma priekšmets – saņēmējs. Gluži pretēji, no šī formulējuma izriet, ka Savienības likumdevējs ir vienīgi noteicis, ka attiecīgo lietotāju elektroniskā kontaktinformācija jāiegūst "produkta vai pakalpojuma pārdošanas kontekstā".

60 Otrkārt, Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta formulējuma interpretācijai katrā ziņā ir jāatbilst šīs tiesību normas mērķim. No tā izriet, ka šādas šauras interpretācijas nepieciešamību nedrīkst saprast tādējādi, ka tā pieļauj tādu šo jēdzienu interpretāciju, kas tiem atņemtu lietderīgo iedarbību (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2021. gada 4. marts, *Frenetikexito*, C-581/19, EU:C:2021:167, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Attiecībā uz Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkta mērķi no šīs direktīvas 41. apsvēruma izriet, ka Savienības likumdevējs ir vēlējies paredzēt atkāpi no 13. panta 1. punktā ietvertā principa, ja attiecīgo lietotāju elektroniskā kontaktinformācija ir iegūta "esošo klientu attiecību kontekstā", sīkāk šīs attiecības neraksturojot.

62 Līdz ar to – un neskarot pārbaudes, kas jāveic iesniedzējtiesai, – šķiet, ka šajā gadījumā ir izpildīts gan nosacījums, ka attiecīgo lietotāju elektroniskajai kontaktinformācijai jābūt savāktai "produkta vai pakalpojuma pārdošanas kontekstā", gan no šī sprieduma 55. un 56. punkta izrietošais nosacījums par tirgotā pakalpojuma līdzīgumu.

63 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu jāatbild, ka Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tiešsaistes izdevuma izdevējs iegūst lietotāja elektroniskā pasta adresi "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" 13. panta 2. punkta izpratnē, ja lietotājs izdevēja tiešsaistes platformā izveido bezmaksas kontu, kas tam dod tiesības bez maksas piekļūt noteiktam skaitam šī izdevuma rakstu, bez maksas pa elektronisko pastu saņemt ikdienas apkārtrakstu ar šī izdevuma rakstos aplūkoto likumdošanas jaunumu kopsavilkumu, tostarp hipersaites uz šiem rakstiem, kā arī tiesības – par samaksu – piekļūt minētā izdevuma papildu rakstiem un analīzei. Šāda apkārtraksta nosūtīšana ir elektroniskā pasta izmantošana "līdzīgu produktu vai pakalpojumu" "tiešai tirdzniecībai" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.

Par otro jautājumu

64 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar VDAR 95. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja pārzinis izmanto lietotāja elektroniskā pasta adresi, lai viņam nosūtītu nevēlamas komunikācijas, kā aprakstīts minētajā 13. panta 2. punktā, ir piemērojami šīs regulas 6. panta 1. punktā paredzētie apstrādes likumīguma nosacījumi.

65 Kā Tiesa ir vairākkārt nospriedusi – VDAR 6. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts izsmeļošs un ierobežojošs to gadījumu uzskaitījums, kad personas datu apstrādi var uzskatīt par likumīgu. Tādējādi, lai apstrādi varētu uzskatīt par likumīgu, uz to jāattiecas kādam no šajā tiesību normā paredzētajiem gadījumiem (spriedumi, 2021. gada 22. jūnijs, Latvijas Republikas Saeima (Pārkāpumu uzskaites punkti), C-439/19, EU:C:2021:504, 99. punkts, un 2025. gada 9. janvāris, *Mousse*, C-394/23, EU:C:2025:2, 25. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

66 Tādējādi atbilstoši VDAR 95. pantā noteiktajam šī regula neuzliek papildu pienākumus fiziskām vai juridiskām personām attiecībā uz apstrādi saistībā ar publiski pieejamu elektronisko komunikāciju pakalpojumu sniegšanu publiskos komunikāciju tīklos Savienībā jautājumos, saistībā ar kuriem tām ir piemērojami Direktīvas 2002/58 īpašie noteikumi ar to pašu mērķi.

67 Turklāt minētās regulas 173. apsvērumā tieši tāpat ir precizēts, ka tā būtu jāpiemēro visiem jautājumiem saistībā ar pamattiesību un pamatbrīvību aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, kuriem nav piemērojami konkrētie pienākumi ar tādu pašu mērķi, kā noteikts Direktīvā 2002/58, tostarp pārziņa pienākumiem un fizisku personu tiesībām.

68 Kā secinājumu 50. punktā norādījis ģenerāladvokāts, Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkts visaptveroši reglamentē apstrādes nosacījumus un nolūkus, kā arī datu subjekta tiesības un uzliek pārzinim "īpašus pienākumus" VDAR 95. panta nozīmē. Līdz ar to tādas personas datu apstrādes, kas veikta saistībā ar komunikāciju, kura ietilpst minētā 13. panta 2. punkta piemērošanas jomā, likumīgumu var konstatēt, pamatojoties uz šo tiesību normu, un tā nav jāizvērtē, ņemot vērā VDAR 6. panta 1. punkta a)–f) apakšpunktā paredzētos nosacījumus.

69 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2002/58 13. panta 2. punkts, lasot to kopsakarā ar VDAR 95. pantu, jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja pārzinis izmanto lietotāja elektroniskā pasta adresi, lai viņam nosūtītu nevēlamas komunikācijas, kā minēts 13. panta 2. punktā, šīs regulas 6. panta 1. punktā paredzētie apstrādes likumīguma nosacījumi nav piemērojami.

Par trešo jautājumu

70 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa vaicā, vai Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkts jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, kurā ir izmantots Direktīvas 2000/31 2. panta f) punktā lietotais jēdziens "komerciņojums", nevis jēdziens "tieša pārdošana", un, ja atbilde ir noliedzoša, vai ikdienas apkārtraksts, kurā ir ietverts tiešsaistes izdevuma rakstos aplūkoto likumdošanas jaunumu kopsavilkums, tostarp hipersaites uz šiem rakstiem, ir "komerciņojums" minētā 2. panta f) punkta izpratnē.

71 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesībām attiecas nozīmīguma prezumpcija. Tiesa var atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību normas interpretācijai vai spēkā esības izvērtējumam nav nekāda sakara ar pamatlietas faktisko situāciju vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai juridiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c., C-645/19, EU:C:2021:483, 115. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

72 Turklāt atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums nav konsultatīvu atzinumu sniegšana par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet gan nepieciešamība faktiski atrisināt strīdu (spriedums, 2021. gada 15. jūnijs, *Facebook Ireland* u.c., C-645/19, EU:C:2021:483, 116. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

73 Šajā gadījumā no atbildes, kas sniegta uz pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu, izriet, ka tāda apkārtraksta nosūtīšana kā pamatlietā aplūkotais ir komunikācija "tiešai tirdzniecībai" Direktīvas 2002/58 13. panta 1. un 2. punkta izpratnē. Šādos apstākļos, pamatojoties uz iesniedzējtiesas sniegtajām norādēm, nešķiet, ka tai turklāt būtu nepieciešama Direktīvas 2000/31 2. panta f) punktā paredzētā jēdziena "komerciņojums" interpretācija, lai atrisinātu tajā izskatāmo strīdu.

74 No tā izriet, ka trešais jautājums nav pieņemams.

Par ceturtā jautājuma b) daļu un piekto jautājumu

75 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu un ceturtā jautājuma a) daļu sniegto atbildi, uz ceturtā jautājuma b) daļu un piekto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

76 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 25. novembra Direktīvu 2009/136/EK, 13. panta 1. un 2. punkts**

   jāinterpretē tādējādi, ka

   tiešsaistes izdevuma izdevējs iegūst lietotāja elektroniskā pasta adresi "produktu vai pakalpojumu pārdošanas kontekstā" 13. panta 2. punkta izpratnē, ja lietotājs izdevēja tiešsaistes platformā izveido bezmaksas kontu, kas tam dod tiesības bez maksas piekļūt noteiktam skaitam šī izdevuma rakstu, bez maksas pa elektronisko pastu saņemt ikdienas apkārtrakstu ar šī izdevuma rakstos aplūkoto likumdošanas jaunumu kopsavilkumu, tostarp hipersaites uz šiem rakstiem, kā arī tiesības – par samaksu – piekļūt minētā izdevuma papildu rakstiem un analīzei. Šāda apkārtraksta nosūtīšana ir elektroniskā pasta izmantošana "līdzīgu produktu vai pakalpojumu" "tiešai tirdzniecībai" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē.

2) **Direktīvas 2002/58, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2009/136, 13. panta 2. punkts, lasot kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) 95. pantu,**

   jāinterpretē tādējādi, ka

   tad, ja pārzinis izmanto lietotāja elektroniskā pasta adresi, lai viņam nosūtītu nevēlamas komunikācijas, kā minēts 13. panta 2. punktā, šīs regulas 6. panta 1. punktā paredzētie apstrādes likumīguma nosacījumi nav piemērojami.

3) ***Curtea de Apel București* (Bukarestes apelācijas tiesa, Rumānija) uzdotais trešais jautājums nav pieņemams.**

[Paraksti]